

MARKUS AHONEN

Sydämenmurskajaiset

MARKUS AHONEN

Sydämen- murskajaiset

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© MARKUS AHONEN JA WSOY 2016
ISBN 978-951-0-42005-8
PAINETTU EU:SSA

»Don't die with your song still inside of you.»

WAYNE DYER

»Olen odottanut 51 vuotta, 9 kuukautta ja 4 päivää
toistaakseni teille vielä kerran ikuisen uskollisuuteni
ja kuolemattoman rakkauteni valan.»

Florentino Ariza

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ: RAKKAUTTA KOLERAN AIKAAN

*Tämä kirja on omistettu pojalleni Laurille sekä
k kaikille joskus päättömästi rakastuneille.*

Prologi

HELSINKI

KESÄKUU 1987

Hän oli nähnyt tytön kauniiksi jo ensisilmäyksellä veneen vasta tehdessä lähtöä Laajarannasta kohti Kivisaarta. Heidä leiriläisiä oli ollut kolmisenkymmentä. Eikä hän ollut tuon ensimmäisen hetken jälkeen nähnyt heistä ketään muita.

Perille päästyä heidät oli majoitettu omiin huoneisiinsa. Pojat samaan rakennukseen opetustilojen kanssa, tytöt toiseen taloon. Poika oli saanut huonekaverikseen luokkakaverinsa ja itselleen tuntemattoman pojan, jolla oli kytkös Vuosaareen ja sen seurakuntaan isovanhempiensa kautta.

Päivät he olivat viettäneet oppitunneilla opettelemassa kirkollisia asioita, uimalla meressä ja loikoilemalla rannan laiturilla. Makoillessaan lämpimässä auringossa hän oli salaa käsivartensa alta katsellut tyttöä, joka oli vilkuillut takaisin. Tuo siro ja pienikokoinen tyttö, jolla oli tummat, lainehtivat hiukset, välkähtelevät iloiset silmät, kaunis hymy ja pehmeän ystävällinen ääni silloin kun tämä sanoi jotain. Jokin pieni ujous tytössä kyti edelleen. Tytössä ei ollut kopeutta eikä ylemmydentuntoisuutta, vaikka hänen täytyi tietää olevansa erityisen nätti. Ainakin hänen silmissään.

Muutama päivä kului. Kun aurinko painui jo kohti iltaa, hän oli vaistonnut tytön lähentyvän. Edellisiltoina he olivat istuneet joukolla kipinöitä räiskähtelevän nuotion ääressä. Nuoriso-ohjaaja oli soittanut kitaraa, ja he olivat kaikki laulaneet »Tilkkutäkkiä» ja »Puolalaista nuotiolaulua», perinteisiä rippileirilauluja. Henki oli ollut hyvä. Korkean kesäisen taivaan alla, meren keskellä.

Hän oli aistinut ihmisten hiljenevän ympärillä, kun hän ja tummatukkainen tyttö vihdoinkin istuivat varovasti keskustelemaan. Kun ohjelmassa oli ollut jokin leikki, he olivat automaattisesti hakeutuneet toistensa seuraan.

Pian he jo kulkivat pitkin saaren polkuja käsi kädessä. Ottivat nyt parina osaa leikkeihin ja voittivat niistä osan. He olivat kietoutuneet toistensa ympärille illan painuessa yöhön. Eronneet vasta pakon edessä mennäkseen omiin maajoituspaikkoihinsa.

Miten sydämestä saattoikaan ottaa, ensirakkautensa kohdannut poika mietti saatettuaan tytön kotiin yhteen vanhoista puuhuviloista Kallahdessa, matkatessaan pitkin Vuosaaren rantoja kulkevaa metsäpolkua yksin kohti omaa kotiaan.

Metsän havupuiden huumaava tuoksu tuntui vain yllyttävän ensirakkauden huumaa. Euforisessa olotilassa ruumis oli kepeä, askel lennokas ja pojan teki mieli juosta. Suorastaan leijua pitkin kapeaa polkua hänen ylleen korkeina nousevien tummien puiden katveessa. Aivan kuin ne suojelisivat häntä ja hänen yhtäkkiä onnelliseksi muuttunutta elämäänsä. Elämää, joka nyt oli saanut sen paljon puhutun tarkoituksensa. Puut tuntuivat pauhaavan jotain voimakasta, joka olisi ulkopuolisesta saattanut kuulostaa pahaenteiseltä.

Poika sulki korvissa mylvivän riitasoinnun pois. Viritti sisimpänsä hienovaraiseen kehtolauluun, jonka poika muisti kuulleensa kauniista soittorasiasta. Sellainen heillä oli ollut hänen lapsuudessaan kotona monien muiden suomalaisperheiden lailla. Miten suloisilta nuo pienet kilkahtelevat sävelet kuulostivatkaan, vaikka poika tiesi rasiassa piilevän myös hallitsemattomia voimia.

Ne toivat kuvana hänen eteensä tytön, jonka silmät välkyivät hänen edessään ja saivat sydämen pamppailemaan rinnassa. *Huomenna.*

Leiri oli päättynyt torstaina, mutta he olivat yhdessä päättäneet, ettei mikään heidän välillään päättyisi. Ei edes sunnuntain jälkeen, jolloin heidät konfirmoitaisiin Vuosaaren kirkossa, päästettäisiin maailmalle naimaluvan saaneina. Olivathan he jo 15-vuotiaita.

Kotimatalla kohti Rastilan leirintäalueen takana sijaitsevaa pientaloaluetta poika katsoi metsäpolulta merelle. Marjaniemen puolella Clipperin valo oli jo sammutettu.

Vuosaaren siltaa pitkin ei kulkenut yksikään auto. Puhuvat alueen rakentamisesta, kuinka pieni ja osittain hajanainen lähiö laajenisi kuin omaksi kaupungikseen. Jonain päivänä metro kulkisi tuon sillan yli Vuosaareen asti.

Mereltä tuulahti suolan ja kaislojen väkevä huoku. Se sekoittui mäntyjen ja kuusten pihkan tuoksuun, kun poika astui metsäpolulta rannan asfalttitielle. Hän alitti Vuosaaren sillan ja tuli Rastilan rantaan. Kääntyi kuuntelemaan, kulki kukaan missään. Hetken hän oli tuntevinaan katseen niskassaan, mutta kun hän kääntyi, maailma näyttäytyi kuunvalossa aavemaisen tyhjänä.

Hän tiesi: hän voisi toteuttaa suunnitelmansa.

Oli viimeinen yö ennen seuraavana aamuna tapahtuvaa

konfirmaatiota. Hän kävisi kastautumassa meressä ja olisi aamulla liian lyhyeksi jääneiden unienkin jälkeen virkeä. Rakastuneena saattoi jaksaa vähillä unilla, kestää vaikeita asioita. Nyt hän sen ymmärsi, sillä rakkaus oli uudenlainen aurinko sydämessä paljon raskasta elämää jo nuorena nähneelle pojalle.

Hän kuiskaili mielessään tytön nimeä riisuuduttuaan ja kahlattuaan mereen. Rastilan ranta oli tyhjä, leirintäalue hänen takanaan hiljainen. Yön lyhyt pimeä hetki oli alkanut, vastarannalta Puotilan puolelta kartanon suunnalta kajasti vain yksi pieni valo. Juhannukseen oli aikaa enää viikko. Päivä olisi tuolloin pisimmillään, yö lyhimmillään.

Poika kuvitteli tytön mukaansa yöinnille. Käsi kättä välillä koskettaen uimaan kohti lahden keskiosaa tai sillan alle samalla kun jokin yksittäinen auto jyrisasi sillan betonilaattoja pitkin heidän ylitseen.

Hän oli saanut ensisuudelman jo leirillä. Eikä hän olisi millään jaksanut odottaa aamua, jolloin hän näkisi itsensä kauniiksi laittaneen tytön lumivalkoisessa albassaan. Viattomana kuin elämänsä alussa, viattomana kuin hän vielä itse.

Veden pinta oli ollut neitseellisen peilityyni. Hän oli rikonut sen kävellessään syvyyttä kohti, katsoessaan autiota merenlahtea ja rantoja.

Poika pysähtyi paikkaan, jossa jalat eivät enää ulottuneet pohjaan. Hän kääntyi kellumaan selälleen tähtiä katsomaan. Taivas oli tuon pienen lyhyen hetken tumma kuin mustasta sametista levitetty verho. Tähdet tuikkivat sen läpi kuin olisivat nekin halunneet viestittää rakkauden kaikkivoipaisuutta.

Hän oli yksin.

Niin hän luuli.

Rannan kaislojen lemahdus tuntui nenässä. Lähestyvän veden liplatuksen ääni saavutti hänen korvansa vasta pään noustua pinnalle. Vain hetki ennen kuin hänen päänsä painettiin väkivaltaisesti veden alle, hän ehti miettiä: mikään ei voisi uhata tätä rauhaa. Ei mikään.

OSA 1

Pienet valkeat kivet

1.

HELSINKI, VUOSAARI.

HEINÄKUU 2015

Finnairin lento Dublinista oli laskeutunut Helsinki-Vantaan lentokentälle iltapäivän puolessavälissä. Vuosia ulkomailla viettänyt Karl Bellman oli arvelut pääsevänsä ensimmäistä kertaa koko kehäradan kiertävän junan kyytiin. Ympyrälinja lentokentälle idän ja lännen kautta oli avattu hiljattain, mutta koska osa asemista ei ollut vielä valmiina, heidät oli kuljetettu lentoasemalta Aviapoliksen juna-asemalle linja-autoilla. Siellä hän oli hypännyt keskustaan menevän I-junan kyytiin.

Juna oli ollut täynnä reittiä koeajavia ihmisiä. Nettilehtien mukaan avaamista edeltävänä iltana viimeisen kerran kulkenut M-juna oli täyttynyt sadoista matkustajista, jotka halusivat vielä kerran muistella menneiden vuosikymmenten junamatkojaan Luoteis-Helsingin ja Länsi-Vantaan lähioihin.

Nyt ohi vilahtelivat uusitut tai korjauksen alla olevat asemat: Vantaankoski, jonka vieressä oli takavuosina sijainnut ainoastaan Sanomalan painotalo. Martinlaakso aseman viereen nousseine uusine ostoskeskuksineen ja vihreine tornitaloineen. Louhela, Myyrmäki kauppakeskuksineen ja sit-

ten juna sujahti tunneliin Malminkartanon asemalla, jyskytti viimeisen varttitunnin Pasilan ja Töölönlahden maisemien läpi Helsingin paljon muuttuneeseen keskusta.

Miten kauan siitä olikaan ja miten olivat järjestelyt muuttuneet sen jälkeen kun hän oli muuttanut pois Suomesta!

Bellman tunki hopeisen kannettavan tietokoneen kainaloonsa ja raahasi kassit Helsingin rautatieaseman viimeisiltä laitureilta Elielinaukiolle. Kulki etukenossa tussahtelevien linja-autojen ja keskustelua virittelevien kampanjajihmisten ohi rautatieaseman kulmalla olevalle metron sisäänkäynnille ja laskeutui kaksien liukuportaiden kautta metron Kompassitasanteelle. Bellman tapaili, miten lippuautomaatteja Suomessa käytettiin, osti lipun matkatakseen metron itäisen haarukan alemman verson toiseksi viimeiselle asemalle. Laskeutui humisevia liukuportaita alas laituritasanteelle odottamaan oranssia metrojunaa.

Menestynyt mies leikkii tavista, olisi joku hänet lehtikuvi-ta tunnistanut ohikulkija voinut sanoa, mutta ei hän asiaa niin ajatellut. Hän halusi tuntea elämän kaikkine realistisine tunteineen. Kaiken sen raadollisuuden, jota ihmiset kai nyky-Suomessa kokivat. Hän oli kuullut ystävänsä nähneen edelliskesänä Linnanmäkeä kohti matkatessaan raitiovaunun ikkunasta 300 metrin leipäjonot Hurstin hyväntekeväisyysputiikin edessä.

Hän oli jo nuorena lapsuudenystävänsä kautta saamansa yhteiskunnallisen herätyksen jälkeen tehnyt parhaansa yhteisen hyvän eteen. Tuntenut onnen humahduksen aina, kun jokin hänen verkostonsa kautta keräämä lasti lähti maailmalle. Oli tuntunut antoisalta käyttää menestystään muuttamaan maailmaa edes jollain tavalla paremmaksi. Tuo ystävä olisi ollut hänestä ylpeä.

Ei hän teoistaan kunniaa halunnut. Riitti kun sai tuoda pientä hyvyttä maailmaan niinä hetkinä, jolloin idealinko ei tuottanut sinne aivoja työllistävää sisältöä. Vaikeaa oli ollut omakohtaisesti kuultujen raakojen tarinoiden jälkeen hyljeksiä Syyrian sotaa pakenevia, joita Etelä-Eurooppaan saapui hädin tuskin pinnalla pysyvillä veneillä. Olisi vain ajan kysymys, koska Euroopan läpi kulkeva virta saavuttaisi Suomen.

Rakkautta hänellä oli muille annettavaksi. *Sana sanalta*, voisi hän sanoa salamyhkäisenä sisäänpäin hymyillen, jos joku kysyisi. Se tuntui joskus pelottavalta. Mitä sai sanoa, ettei vain puhunut sivu suunsa. Mutta nyt itsevarmuus pyyhkäisi tuon pelon pois. *Ratkaisu oli lähellä.*

Hän käynnisti puhelimensa GPS:n ja käveli reitin näyttämään suuntaan ihmetellen samalla matkan varrelle nouseita talorykelmiä ja leirintäaluetta. Tie vei Rastilan metroasemalta kerrostalojen välistä leirintäalueen ja siniharmaan Karavaanin koulun ohi pientaloalueelle. Rastilantieltä hän kääntyi Lokitien länsipäähän ja kulki reppu selässä etukenossa kukkivien pensaiden ja merenlahdessa ankkurissa vellovien veneiden ohi ja laskeutui mäkeä alas mökin luokse kohti rantaa.

Juhlallinen hetki. Kotiinpaluu.

Hetken hän tunsu tuulahduksen lapsuudesta ja nuoruudesta. Pieni haikeus iski mieleen, kun hän muisti jo edesmenneet suvun jäsenet ja ystävät. Punakattoinen pystylautamökki oli muuten samanlainen kuin ennenkin, mutta pienempi kuin hän oli muistanut. Uudehko tummankeltainen maalikerros ei ollut vienyt muistoja. Avain oli samassa paikassa piilossa kuin aina ennenkin. Oven avautuessa nenässä tuntui tuttu tuoksu niin kuin lapsuudessa. Silti hän tiesi, ettei

kukaan ollut viettänyt mökissä yötä vuosikausiin. Puuklapit olivat siististi pinossa takan vieressä, mutta laiturilla oli pääsyt ränsistymään.

Illalla Bellman katsoi takkatulen ritistessä ikkunasta ulos merenlahdelle. Rannat olivat vuosien aikana täyttyneet, lahdenpoukama oli nyt sakeana kanootteja ja veneitä. Uusia taloja rakennettiin mäen toiselle puolelle nopeutuvaa vauhtia ja maailma uudistui.

Mutta mikään ei voisi pyyhkiä muistoja pois. Ei hyviä, eikä huonoja. Etenkään huonoja.

Niiden vuoksi hän täällä olikin. Hän oli saanut viestin, joka oli saapunut täydelliseen aikaan. Hän muisti kuun, joka tänä yönä laskeutuisi meren ylle samanlaisena kuin kauan sitten juuri sinä tietynä yönä. Yhdistelmä oli saanut Bellmanin ihon kihisemään, ihokarvat pystyyn. Miehen matala ja aavistuksen kumara hahmo oli alkanut kävellä hetken kuumeisena ympyrää ympäri mökin tupaa.

Tätä hän oli odottanut kauan. Hän luki viestin uudestaan ja uudestaan. Kyllä: siinä se oli. Miksi hän ei niihin sanoihin luottaisi. Luottamus oli sataprosenttinen, kaikissa mahdollisissa liemissä ja tulissa koeteltu.

Löysin avaimen. Lukko aukesi. Takalukkoon on enää kaksi avainta. Jompi kumpi sopii. Liitin ne mukaan.

Juhlalliselta tuntuvana hetkenä hän kuuli mielessään paratarumpujen paukkeen. Yksi klikkaus, ja hän oli avannut tiedoston.

Uusi kirjoitus oli hänen edessään. Hän luki sitä tuntien suurta ja kihelmöivää lämpöä kuten aina. Mutta nyt mukana oli hänen tavoilleen vastaisesti myös pientä vahingoniloa. *He olivat todella lähellä.*

Kirjoitus oli melkein sana sanalta valmis.

»Aikamoinen taikasormi», hän myhäili.

Bellman pääsi tekstin loppuun ja sanoi itseksensä:
»Bingo.»

Hän tallensi käsikirjoituksen sovittuun pilvipalveluun ja sulki kannettavan tietokoneensa.

Ennen nukkumaanmenoa hän pistäytyisi vielä yöuinnilla. Sitä hän ei ollut tehnyt tässä lahdenpoukamassa yli 28 vuoteen.

2.

» **S**e. On. Kuollut», ääni sanoi päässä. Sanat tulivat kuin Jumalan suusta. Huppupäinen hahmo seisoi laiturin keskellä ja katsoi aikaansaannoksiaan. Pyhä hetki.

Käsien ja jalkojen liikkeen vihdoin lakattua merenpinta oli jälleen tyyni. Ote oli ollut pakosta voimakkaampi kuin koskaan aikaisemmin. Aivan kuin kala ei olisi halunnut antaa periksi, sen päätä oli lyötävä reunaan useamman kerran ruumiin tainnuttamiseksi.

Raivo oli yltynyt kamppailun aikana, mutta nyt voittajan mielen valtasi helpotuksen ja voiton tuoma euforian tunne. Valppaus tykytti suonissa kun mieli laski minuutteja, milloin taivaan peite valkenisi. Ihoa kylmäsi pieni jännitys, olisiko kukaan kulmilla, miten aika riittäisi. Voitonriemu tasoitti, toi mukanaan varmuuden tunteen.

Laituri oli tyhjä. Puut lehvineen peittivät asuinalueiden näkymät. Pimeys oli vielä hetken turvana. Adrenaliini jylläsi elimistöön, pakotie avautui edessä.

Kujan hiekka rahisi kenkien alla, kun hahmo poistui pensaiden ja puiden suojassa. Mitä kauemmas hahmo huppupäässä ehtisi, sitä epätodennäköisemmäksi silminnäköijöi-

den lausuntojen saaminen lähimaisemista tulisi.

Tätä päivää hän oli odottanut. Tarkkailu oli toiminut kuten pitikin.

Niin sen oli täytynyt mennä, monen mutkan kautta. Lopultakin.

Ihminen jaksoi kyllä odottaa, jos oli kärsivällinen.

Mutkan takaa kuului hiekan rapinaa. Huppupäinen hahmo syöksyi läheiseen pensaikkoon piiloon. Pusikon lehtien takaa saattoi nähdä, miten laitamyötäisessä metsäkujaa pitkän kulkeva mies istahti tien reunaan ja levähti sopivaan paikkaan puoliksi juotu magnum-kokoinen samppanjapullo kädessään.

Hahmo näytti tutulta, mutta tällaisessa tilanteessa kuka tahansa saattoi näyttää epäilyttävältä. Kun epäluulo korvensi edelleen sisintä, kaikessa näki ikäviä merkkejä.

Vain muutaman hetken kuluttua kuului kröhäisy ja kuorsausta. Reitti oli selvä.

Hän ohitti sammuneen lepopaikan metsikön kautta. Huppupäinen murhaaja katseli ylöspäin Vanttikallion rinteeseen ja askel askeleelta Rantakiventieltä avautuvalle asuinalueelle. Ei yöllisiä tupakoitsijoita talojen parvekeilla ja pihoilla. Ei yömeloimia, koiranulkoiluttajia tai muita juhlimasta tulijoita. Ei edes yöaikana vanhemmiltaan karkuteillä olevia nuoria. Ei valvontakameroita tai kulman takaa eteen hypähteleviä ihmisiä tai hiljaa jalankulkuteitä hiipiviä poliisipartioita ja kierroksillaan kulkevia teollisuuden piirivartijoita. Ei takseja.

Korvissa jyskytti silti ajatus siitä, miten kaikissa suunnitelmissa oli aukkoja. Jokin yllättävä asia kaataisi kaiken ja dominopalikat kaatuilivat toinen toistaan vasten.

Juuri silloin päässä jysähti. *Mitä helvettiä hän oli ajatellut.*

Mitä ihmettä hän tiedoilla tekisi, jos hänestä itsestään oli tullut seurattava jänis. Hahmo kokeili taskuaan ja teki päättöksensä. Oli tehtävä uhraus.

Hän suuntasi eteenpäin ja tiesi paikan. Se oli riskialtis. Päätös kihelmöi hetken, mutta yön rauha tasoitti. Ei se veisi kuin hetken. Yllä oli vain taivas, ympärillä kesäinen yö, jonka ihmiset viettivät kodeissaan ja mökeillään, elivät tavallisia arkisia hetkiään tietämättä mitään yön tapahtumista. Hahmo oli jo vetäistä hupun alas, mutta jätti sen tekemättä. Joku saattaisi nähdä. Hullu! Miten varomattomaksi hän oli tulossa?

Huppupäinen hahmo saapui Rantakiventieltä Kallvikintien yli Vuosaaren pohjoisen ostoskeskuksen vierellä sijaitsevan Kangaslammen rantaan, katsoi taivaalle ja pimeyden keskeltä puiden välistä hahmottuvien kerrostalojen parvekkeille aivan kuin ne olisivat hänen lehterinsä täynnä puheen jälkeen taputtavaa kansaa. Hyväksynnän sinfoniaorkesteri.

Hahmo laittoi kätensä taskuun ja otti sieltä esineen, heitti sen pitkässä kaaressa keskelle kesän kasveilta ja kukinnoilta tuoksuvaan lampea.

Hän katsoi helpottuneena ylös. Nyt kaikki oli auki. Koko maailmankaikkeus ympärillä oli ääretön. Peli lopussa.

Vuosaaren sataman lähellä sijaitsevalta Pauligin tehtaalta nousi tuulen mukana kahvin tuoksu. Oliko tehdas edelleen toiminnassa monessa vuorossa vai aistiko hän väärin. Tuoksu toi mukanaan unenomaisen tunteen. Uusi päivä koittaisi vailla kiusantekijöitä.

Hetken sisintä kalvoi epäily, sillä hän ei tuntenut näin ensimmäistä kertaa. Niin oli tapahtunut ennenkin. Ja jokaisella kerralla tuota helpotuksen tunnetta oli vähän ajan päästä seurannut tieto: hän oli jälleen epäonnistunut.

Kaksi iltaa, kaksi kohtalokasta uintiretkää.

Vuonna 1987, konfirmaationsa aattoiltana, syvästi rakastunut 15-vuotias poika lähtee yöuinnille. Huomenna hän ja hänen ensirakkautensa saisivat naimaluvan. Vuonna 2015 maailmalla rikastunut Karl Bellman, 43, palaa salaa vuosien jälkeen Helsinkiin. Tehtävä on melkein valmis ja hän päättää karistaa vuosien muistot merenlahteen Vuosaaren edustalla.

Molempien yöuinti jää viimeiseksi. Erillisiltä näyttävät tapahtumat paljastuvat pian monipolvisen murhasarjan osiksi – sen tutkiminen vie Helsingin poliisilaitoksen väkivaltaosaston rikosylikonstaapeli Markku Isakssonin yhteiskunnan eri kerroksiin: vauraisiin esikaupunkeihin sekä Vantaan ja Kallion seudun koville kaduille.

Toisaalla Syyrian piiritetystä Homsissa, Baba Amrin rikki pommitetussa kaupunginosassa, panttivanki opettaa vartijalleen pelin, johon tarvitaan vain musta pallo, punainen pallo ja paljon irtokiviä.

Voiko rakkauden voima päihittää kuoleman?
Usean kuoleman? Kuinka monta?

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 420058

84.2

ISBN 978-951-0-42005-8

